

ร้านสะดวกซื้อของอาจุมม่า ยินดีต้อนรับ

บันทึกเรื่องราวใจฟูของคุณป้าร้านสะดวกซื้อ
กับบรรดาลูกค้าที่ทำให้รู้ซึ่งถึงคุณค่าของน้ำใจ

다정한 아줌마의
편지

ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้ ยินดีต้อนรับเสมอ

ฉันมั่นใจว่าแม่ที่บ้านของฉันเป็นยอดอัจฉริยะ
บางครั้งน้องส่งเสียงเรียกฉันว่า “แม่” ได้ด้วยนะ (จริงๆ!)
ฉันว่าน้องเป็นแมวที่พิเศษมากๆ เฉลียวๆ เจ้านี้อาจดู
น่าพิศเป็นเสียด้วยซ้ำ ทุกเช้ามีดเจ้าขนฟูจะเอา
หน้าผากมาคลอเคลียใบหน้าของฉัน ฉันจะตื่นนอน
ตอนตีสี่ ซึ่งถือว่าช้ากว่าปกตินิดหน่อย ฉันตั้งใจตื่น
เวลานี้เพื่อจะได้มีเวลาทำอะไรคนเดียวก่อนไปทำงาน
พอฉันตื่น เจ้าแมวมักวิ่งมาซุกตัวขอไออุ่น จากนั้น
ฉันจะให้ขนมน้องเสมอ นี่คงเป็นสาเหตุที่เจ้าแมว
จดจำเวลานี้ได้ หลังจากเจ้าแมวกินขนมเสร็จและ
เห็นว่าแม่กลับไปนั่งที่โต๊ะทำงานแล้ว ถึงจะกลับไปยัง

ที่ของตัวเอง ขดตัวเป็นก้อนกลมๆ และงีบหลับอีกครั้ง
(น่าหมั่นไ้้มาก)

แต่หลังจากทำงานพาร์ตไทม์เสร็จ ฉันยัง
ต้องกลับบ้านเพื่อรับมือกับงานบ้านที่รออยู่ กว่าฉันจะ
ทำอาหาร ซักผ้า ทำความสะอาด และเก็บกวาดสิ่งต่างๆ
จนเรียบร้อยก็เริ่มง่วง ไม่ว่าจะอ่านหนังสือแสนสนุก
เล่มไหนก็กลายเป็นเพียงยานอนหลับเท่านั้น บ่อยครั้ง
ที่ฉันเผลอหลับและทำหนังสือหล่นไ้่ตั้งจนน้ำตาาร่วง
เพราะรู้สึกเจ็บหลายต่อหลายครั้ง (ควรมีผลิตภัณฑ์
ป้องกันดังออกมาวางจำหน่ายได้แล้ว) แต่ถ้าวันไหน
ฉันหลับไปโดยไม่ได้อ่านหนังสือแม้แต่หน้าเดียว ฉันจะ
รู้สึกไม่สบายใจเพราะเหมือนตัวเองใช้เวลาวันนั้นไป
อย่างไร้ความหมาย ฉันคิดว่าการดำเนินชีวิตแบบนี้
ไม่ถูกต้องเลย จึงปรับเวลาดึ้นนอนให้เข้าขั้นที่ละนิดๆ
โดยหวังจะให้เวลาช่วงเช้ามาทดแทน จนในที่สุดฉันก็
ตื่นนอนตอนดึี่

ความจริงแล้ว ฉันเป็นคนตื่นเข้าตั้งแต่เด็ก
สมัยเป็นนักเรียนมัธยมปลาย เพื่อนๆ มักอ่านหนังสือ

จนเด็กตื่น ส่วนฉันจะเข้านอนเร็วและตื่นเช้าแทน ถึงแม้จะมีจำนวนกล่าวว่า “สืตติหัตถก” หมายถึง “นอนสี่ชั่วโมงจะสอบติดมหาวิทยาลัย นอนห้าชั่วโมงจะสอบตก” แต่ฉันก็ไม่อยากอดนอนอยู่ดี จึงเลือกตื่นแต่เช้าและรีบแต่งตัวไปโรงเรียน เวลานั้นถนนมีตลิ่งเพราะพระอาทิตย์ยังไม่ขึ้น บ่อยครั้งที่บังเอิญเจอคนส่งหนังสือพิมพ์หรือคนส่งนมจนต่างฝ่ายต่างตกใจกันเอง เมื่อฉันเดินผ่านซีอีโองอะพาร์ตเมนต์แสนธรรมดาที่ฉันอาศัยอยู่ก็จะเจอกับอะพาร์ตเมนต์หรูขนาดใหญ่ ที่นั่นมีร้านสะดวกซื้อซึ่งเปิดบริการ 24 ชั่วโมงส่องสว่างอยู่เสมอ ฉันมักเข้าไปซื้อนมถั่วเหลืองยี่ห้อเวจีมิล 1 ขวดมาถือไว้เพื่อให้มีอะไรจับ

พอถึงโรงเรียน ฉันก็ฝึกคัดประตู่และเดินเข้าไปด้านใน วันแรกที่ฉันไปถึงโรงเรียนแต่เช้าตรู่และเจอคุณลุง รปภ. เขาตกใจเล็กน้อยพร้อมพูดว่าเด็กนี้ไม่รู้จักรถลวอะไรบ้างเลย จากนั้นจึงบอกฉันให้รีบเข้าห้องเรียน แล้วล็อกประตูอยู่ในนั้นเสีย หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาคุณลุง รปภ. จะเปิดไฟสว่างทั่วโรงเรียนก่อนฉันไปถึงเสมอ คล้ายเป็นสัญญาณเตือนว่าที่นี่มีคนดูแลอยู่

ห้ามบุคคลภายนอกที่คิดจะทำอะไรประหลาดๆ เข้ามา
ใกล้โดยเด็ดขาด ขณะเดียวกันก็เหมือนเป็นความหวังโย
ที่คุณลุง รมภ.ส่งให้ฉันคล้ายกำลังบอกว่าลุงอยู่แถวนี้ละ
อ่านหนังสืออย่างสบายใจได้เลย ตอนนั้นฉันรู้สึก
ขอบคุณคุณลุงก็จริง แต่ยังคิดไม่ออกว่าจะแสดง
ออกมาอย่างไร พอหวนย้อนนึกแล้วก็อดเสียตายไม่ได้
ถ้าตอนนั้นฉันซื้อนมถั่วเหลืองเวจีมิลค์อื่นๆ ไปฝาก
คุณลุงด้วยสักขวดก็คงดี

ถนนช่วงเข้ามิดที่ไร่แหวผู้คนทำให้ฉันรู้สึกกลัว
นิดหน่อย แต่เมื่อเห็นแสงไฟของร้านสะดวกซื้อจาก
ไกลๆ ฉันก็เริ่มอุ่นใจขึ้นและมุ่งมันเดินไปหาแสงไฟนั้น
ที่เป็นเหมือนประกายคาร เมื่อเข้าไปในร้านมักพบผู้คน
อยู่ในนั้นประปรายพร้อมกลิ่นหอมอบอวล บางวันเป็น
กลิ่นรามย์อัน บางวันก็เป็นกลิ่นกาแฟยี่ห้อแม็กซิม
ไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียวในเวลาเข้าดรุ้แบบนี้สักหน่อย
เมื่อพบความจริงว่าคนอื่นๆ ก็ตื่นนอนและออกจากบ้าน
แต่เช้าเหมือนกัน ความเหงาภายในใจก็เบาบางลง
ความหวั่นไหวเหมือนกับตัวเองกำลัง “ทำอะไรผิด”
จึงจางหายไป

ความเปลี่ยนแปลงในวัยเด็กของฉันได้รับการ
ปลดปล่อยจากแสงไฟสว่างไสวของร้านสะดวกซื้อ
นมถั่วเหลืองเวจีมิลและคุณลุง รปภ.ใจดี ตัวฉัน
ในปัจจุบันเองก็ต้องออกไปพบกับยามเช้าและการ
ทำงานอีกครั้ง ฉันกำลังเดินทางไปยังร้านสะดวกซื้อ
ที่ยินดีต้อนรับเราอยู่เสมอ

แก้วที่น่ากลัว

ดอกกุหลาบบานสะพรั่งอยู่ตามริมรั้ว หลายครั้งที่ฉันอดใจเดินเข้าไปดมกลิ่นหอมของมันไม่ได้ (ภาพที่คิดคือฉันอยากน่ารักเหมือนสาวน้อยแคนดี้⁵ แต่กลับรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นสัตว์ป่ามากกว่า) ช่วงนี้ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่บานสะพรั่งไม่ต่างกับดอกกุหลาบ นั่นก็คือใบหน้าเบิกบานของเจ้าของร้านสะดวกซื้อนั่นเอง เมื่อฤดูร้อนแห่งการกระหายน้ำเช่นนี้มาถึง ใบหน้าที่เคยแห้งเหือดในฤดูหนาวของพวกเขาก็กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง ว่ากันว่าร้านสะดวกซื้อจะขายดีเป็นเทน้ำเทท่าในหน้าร้อน พวกเขาเครื่องดื่มและเบียร์ขายหมดในเวลา

---

⁵ ตัวละครเอกในการ์ตูนเรื่อง แคนดี้ แคนดี้ สาวน้อยจอมแก่น ของประเทศญี่ปุ่น

อันรวดเร็ว และแม้เจ้าของร้านจะบ่นอุบว่าเหนื่อยแทบตายอยู่แล้วเพราะมีสินค้าเข้าร้านมาอย่างทะลักทลาย แต่หูของฉันทกลับตีความประโยคนั้นได้ว่า “มีความสุขจะตายอยู่แล้ว” มากกว่า บางทีพวกเขาอาจรอคอยฤดูแห่งการกระหายน้ำแบบนี้มาตลอดทั้งปีก็ได้

แต่ถึงแม้พวกเครื่องดื่มและเบียร์จะขายดีมากแค่ไหน ก็ยังต้องพ่ายแพ้ให้กับ “แก้วนํ้าแข็ง” พระเอกตัวจริงของร้านสะดวกซื้อ “แก้วนํ้าแข็ง” คือแก้วพลาสติกใสที่บรรจุก้อนน้ำแข็ง แค่นี้เครื่องดื่ม เช่น กาแฟหรือชานมลงไปก็ดื่มได้อย่างสะดวกสบาย แม้แต่ผู้สูงอายุซึ่งไม่ค่อยมาร้านสะดวกซื้อในวันปกติยังต้องแวะมาดื่มกาแฟใส่นํ้าแข็งแบบนี้ในช่วงหน้าร้อน

ด้านบนตู้แช่แข็งที่วาง “แก้วนํ้าแข็ง” ของสาขาเรามีข้อความติดเอาไว้ว่า “กรุณาอย่าเคาะ แก้วนํ้าแข็ง เทเครื่องดื่มแล้วน้ำแข็งจะละลายเอง หาก แก้วชำรุดไม่รับเปลี่ยนหรือคืนเงิน!” ฉันทเป็นคนเขียนข้อความนี้ตัวใหญ่ๆ ด้วยปากกาสีแดงเพราะอยากให้ลูกค้าเห็นชัดๆ แต่น่าเสียดายเหลือเกินที่ยังมีลูกค้าเคาะ แก้วจนแตกอยู่ดี

ด้วยความที่เป็นแก้วพลาสติก ทุกครั้งที่ลูกค้า
เคาะแก้วกับฝ่ามือดังปึกๆ หัวใจของฉันก็เต้นตึกตัก
เหมือนจะแตกตามไปด้วย ถ้าแก้วไม่แตกก็ตีไป แต่มัก
มีลูกค้าโวยวายว่าแค่ปีบนิดเดียวแก้วก็แตกแล้ว ทำเอา
ฉันปวดหัวไม่น้อย กรณีนี้ถ้าแก้วแตกก่อนเทเครื่องดื่ม
ลงไปยังถือว่าโชคดี แต่หากลูกค้าเทเครื่องดื่มใส่ลงไป
แล้วแก้วดันชำรุด ใจจริงฉันก็อยากเปลี่ยนหรือคืนเงิน
ให้ลูกค้าอยู่เหมือนกัน

ทุกๆ เช้ามักมีลูกค้าผู้ชายคนหนึ่งขับรถตู้มาจอด
เพื่อซื้อกาแฟกับบุหรี่ที่ร้านเป็นประจำ มีอยู่วันหนึ่ง
อาจเป็นเพราะอากาศร้อน เขาจึงซื้อ “แก้วน้ำแข็ง”
จากนั้นก็เดินเคาะแก้วไปทั่วร้าน ลูกค้าคนนี้มีร่างกาย
กำยำล่ำสัน ดูทรงขอบอกกำลังกาย ฉันคิดว่าขึ้นเขา
เคาะแก้วแบบนี้จะต้องเกิดเรื่องแน่ จึงเริ่มรู้สึกไม่
สบายใจขึ้นมา ดูเหมือนว่าเสียงเคาะแก้วจะแรง
และถี่ขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่บอกให้เขาหยุดตอนนี้แก้วต้อง
แตกแน่ๆ

“อย่าเคาะแก้วนะคะ ระวังแก้วแตกด้วยค่ะ”

ฉันรวบรวมความกล้าพูดออกไป “ปกติผมก็ทำแบบนี้” ลูกค้าตอบ ดูเหมือนว่าเขาไม่พอใจที่ถูกเตือนตั้งแต่เช้า เขาเคาะแก้วในมืออีกครั้ง! และทันใดนั้นเอง แก้วน้ำแข็งก็แตก! น้ำแข็งกระเด็นไปทั่วพื้น รวมทั้งกลิ้งเข้าไปใต้ชั้นวางของพร้อมกับความโกรธของฉัน ก็ระเบิดออกมาเช่นกัน

“ฉันบอกแล้วไงคะว่าอย่าเคาะ!”

ฉันกรีดร้อง ทั้งที่บอกแล้วว่าอย่าทำแบบนี้ ถ้าหากเขาหยุดเคาะตอนฉันเตือนก็คงไม่เกิดเรื่องให้ต้องวุ่นวายแบบนี้ ทำไมไม่ฟังกันบ้างเลยนะ ฉันมองลูกค้าด้วยแววตาสิ้นหวังอย่างที่สุด เขาจะเป็นลูกค้าขาประจำหรืออะไรก็ตาม ฉันไม่สนใจอีกแล้ว ฉันบอกไปว่าไม่ต้องจ่ายค่าแก้วน้ำแข็ง หน้าของเขาแดงขึ้นและผลุนผลันออกจากร้านไปโดยไม่ได้ซื้อแม้แต่บุหรี่ที่ซื้อเป็นประจำ ฉันใช้ผ้าขี้ริ้วผืนใหญ่ซับน้ำแข็งบนพื้นพลางค่อยๆ เชี่ยนน้ำแข็งที่กระเด็นไปติดอยู่ตามซอกของสินค้าต่างๆ ออกมา “ฉันทำเกินไปรีไปหรือนะ เขาอาจอับอายจนไม่กล้ามาที่นี่อีกก็ได้”

ฉันคิดว่าลูกค้าคนนั้นคงไม่มาซื้อของไปอีก
หลายวัน (หรืออาจจะตลอดไป) ทว่าวันรุ่งขึ้นเขากลับ
แวะมาที่ร้านอีกครั้ง (ถูกผู้ขายตัวจริง!) ลูกค้าขอร้อง
ให้ฉันคิดเงินค่าน้ำหรีและแก้วนํ้าแข็งที่เขาทำแตกเมื่อ
วาน ฉันจึงขอโทษที่เมื่อวานแผดเสียงใส่เขาเช่นกัน
และบอกว่าไม่ต้องจ่ายค่าแก้วนํ้าแข็งนั้นก็ได้ ทันใดนั้น
ฉันเหลือบเห็นสร้อยคอป้ายชื่อที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
ดูเหมือนเขาเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบ ฉันรู้สึกใจป๋อด
ขึ้นมาเสียดื้อๆ

“คุณเป็นตำรวจหรือคะ” ฉันถามอย่างอ่อนน้อม

“อ้อ ครับ ผมแขวนป้ายนี้ออกมาหรอเนี่ย”

คุณตำรวจลูกี่ลูกสนชอนสร้อยคอให้เข้าที่

เขาคงไม่ได้ใส่สร้อยคอนั้นมาเพื่อจะให้ฉันกลัว
หรืออยากกู้ศักดิ์ศรีที่เสียไปเมื่อวานหรืออะไรใหม่
เพราะถ้าเขาคิดแบบนี้มันก็ถูกเฉยเลย ฉันเป็นพวกกลัว
เครื่องแบบของบรรดาข้าราชการที่สุด ใครจะรู้
ชาติที่แล้วฉันอาจเคยเป็นทาส ลูกสมุน หรือไม่ก็กบฏ
มาก่อนก็ได้

“ฉันขอโทษเรื่องเมื่อวานจริงๆ ค่ะ เพราะมีลูกค้า
ทำแก้วแตกบ่อยมากเลยกังวลไปหน่อย”

ฉันแก้ตัวอย่างนอบน้อมแม้เขาจะไม่ได้ถาม
อะไรสักคำ รวากับกำลังนั่งอยู่ในห้องสอบสวน

“เมื่อวานผมกลัวมากเลยไม่ทันได้ขอโทษ
ปกติผมไปไหนมาไหนไม่เคยกลัวอะไรเลย แต่ถ้าแก่เนี่ย
(ทุกคนเข้าใจผิดว่าฉันเป็นเจ้าแก๊วเนี่ยเสมอ) น่ากลัว
กว่าผู้บัญชาการของผมอีกนะครับ”

ฉันไม่รู้จะตอบกลับไปว่าอย่างไรดี ทำได้เพียง
พยายามส่งยิ้มตาสละอิแบบชนเยจิน^๑ ซึ่งฉันคิดว่า
น่าจะสดใสมากที่สุดแล้วให้เขาแทน (แต่คงดูเหี่ยวๆ
เสียมากกว่า) คุณตำรวจพูดด้วยสีหน้าโล่งอกเต็มทีว่า
“ต่อไปผมจะไม่แตะแก้วน้ำแข็งอีกแล้วครับ” ฉัน
เบาใจขึ้นราวกับได้ยินเขาพูดว่าจะไม่แตะฉันแน่นอน
ฉันมองดูเขาเดินไปขึ้นรถตู้คันที่มักขับมาเสมอ
รถตำรวจจริงๆ ด้วย หลังจากวันนั้นฉันก็เลิกกรี๊ดร้อง
ใส่ลูกค้าที่ทำแก้วน้ำแข็งแตกไปพักใหญ่ (เพราะกลัว
จะเป็นตำรวจอีกนะสิ)

---

^๑ นักแสดงหญิงชาวเกาหลีใต้

LOST LOVE

สมัยมัธยมต้นฉันได้ดูภาพยนตร์เรื่อง *LOST LOVE* กับเพื่อนๆ และตกหลุมรักนางเอกในเรื่อง ซึ่งแสดงโดยคิมฮเยซูที่ดูสะอาดบริสุทธิ์ จนที่เธอเปิดม่านสีขาวในตอนเช้าโดยมีเพลงบรรเลงชื่อ *พีซ (Piece)* ของนักเปียโนกรีก (Grieg) ดังประกอบทำให้ฉันอดจินตนาการไม่ได้ว่าตัวเองเป็นนางเอก ถึงแม้ในวัยนั้นจะไม่มีม่านสีขาวแบบนั้นก็ตาม แต่เมื่อไรที่ได้ฟังเพลงนี้ ฉันก็รู้สึกราวกับตัวเองตาโตสวยบริสุทธิ์เหมือนคิมฮเยซู (เพลงนี้หาฟังยากมาก ขนาดคุณลุงร้านเทปคาสเซตก็ยังบอกว่าไม่รู้จักเลย) หลังจากลืมตาตื่นในตอนเช้าฉันมักเปิดเพลงนี้ฟัง

บ่อยครั้ง แล้วก็ตีคู่ด้ากับเพลงจนเพลอหลับไปอีกรอบ
บอกว่าแต่สวຍแบบคิมฮยเยชูลุย สภาพฉันที่ต้อง
รีบวิ่งไปทำงานดูเหมือนตัวละครคิงในเรื่อง *Barefoot
Ki-bong* เสียมากกว่า

ครั้งหนึ่งฉันได้ดูภาพยนตร์เรื่อง *วิญญาณ
ความรัก ความรู้สึก (Ghost)* ก็นึกอยากเป็นเดมี่ มัวร์
นางเอกในเรื่องขึ้นมาเหมือนกัน เพราะทุกครั้ง
ที่เดมี่ มัวร์บอกแพทริก สเวย์ซี ซึ่งรับบทพระเอกว่า
“ฉันรักเธอ” เขาจะตอบว่า “เหมือนกัน” โดยเสียงไม่พูด
คำว่ารักตรงๆ เสมอ ตั้งแต่ตอนนั้นฉันก็ติดคำว่า
“เหมือนกัน” จนอยู่มาวันหนึ่งฉันถูกคุณครูดุเพราะ
ดันเผลอตอบคุณครูด้วยคำว่า “เหมือนกัน” นอกจากนี้
พอฉันตัดผมสั้นเหมือนเดมี่ มัวร์ เพื่อนๆ ยังล้ออีกว่า
ฉันเป็นแฟนคลับของโฮช็อบ นักแสดงเกาหลีที่ทำผม
ทรงเกาหลี

ต่อมาหลังจากดูภาพยนตร์เรื่อง *รักแรก...
ครั้งสุดท้าย (Bungee Jumping of Their Own)*
ฉันยังพยายามเลียนแบบนางเอกของเรื่องอีกตามเคย
ฉันถือแก้วแล้วกางนิ้วก้อยออกมา แถมยังโพกหัว
ด้วยผ้าขนหนูสีขาวแบบอีอินจูที่รับบทนางเอก

ทว่าหน้าตาฉันกลับดูเหมือนอึบย่องฮือนพระเอกของเรื่อง
เสียมากกว่า การทำตัวเลียนแบบนางเอกสาวสวย
แสนบริสุทธิ์ราวกับรักครั้งแรกทำไมถึงยากแบบนี้กันนะ
(หรือว่าต้องเกิดใหม่...)

แม้ว่าสมัยวัยรุ่นฉันจะหน้าตาดูไม่ค่อยได้สักเท่าไร
แต่ก็แอบหวังว่าพออายุมากขึ้นจะดูดีแบบแอนเนตต์
เบนิงจากภาพยนตร์เรื่อง *หัวใจรักชั่วฉันทันตร์* (Love Affair)
หรือไม่ก็เมอริล สตรีป จากภาพยนตร์เรื่อง *สะพานรัก
สะพานอดีต* (The Bridges of Madison County)
พวกเธอเป็นผู้หญิงที่งดงามมากจริงๆ

ทุกเช้ามักมีผู้ชายคนหนึ่งมาร้านสะดวกซื้อ
และมองฉันด้วยสีหน้านิ่งๆ เสมอ หรือว่าฉันอาจดูมีเสน่ห์
ขึ้นมาในวัยนี้ แต่เนื่องจากฉันเป็นผู้หญิงอ่อนหวาน
เพราะฉะนั้น เหตุการณ์แบบในภาพยนตร์เรื่อง *ฝันรัก
หัวใจปรารถนา* (The Lover) ที่แสดงโดยอังเจลินฮุย
และยูดกีน หรือเรื่อง *ห้วงรัก อารมณ์เสนาห์* (In the
Mood for Love) ที่แสดงโดยแมกกี จาง และ
เหลียงเฉาเหว่ย คงไม่มีทางเกิดขึ้นกับฉันได้ แต่ถึงแม้
ฉันจะอายุมากขึ้นก็ยังดีใจที่มีชายหนุ่มมาแอบมองอยู่ดี

ลูกค้าคนนี้มีักซื้อกาแฟกระป๋องเลตส์ปีมาดื่มรวดเดียว
ขณะมองมาที่ฉันพร้อมส่งยิ้มให้ “หมอนี่ตาถึงนะเนี่ย”
ฉันแอบคิดด้วยความพอใจ

เช้าวันนี้ลูกค้าคนเดิมยังคงมองและส่งยิ้มให้
ฉันเหมือนทุกวัน “ทำไมคุณถึงมองฉันแล้วยิ้มล่ะคะ”
ฉันรวบรวมความกล้าเอ่ยถามออกไปและเฉลย
จินตนาการถึงคำตอบทำนองว่า “เพราะคุณสวยไงครับ”
หรือ “คุณหน้าคล้ายกับแฟนคนแรกของผมเลย”
ซึ่งต่างก็เป็นมุขจีบสาวบ้านๆทั่วไป แต่ถ้าเขาตอบ
แบบนี้จะทำยังไงดีนะ ฉันเฉลยคิดอะไรแผลงๆ
ทำนองว่าตัวเองกำลังปั้นหัวผู้ชายที่แอบหนีภรรยา
ออกมานอกบ้าน แต่แล้วเขาก็ตอบกลับมว่า “คุณ
ตลกดีครับ” คุยกันสักคำก็ยังไม่เคย ทำไมเขาถึง
บอกว่าฉันตลกได้ล่ะเนี่ย ฉันคงเหลือบมองเขาด้วย
สีหน้าแปลกๆ เขาจึงรีบพูดต่อว่า

“ขอโทษนะครับ ผมขอเสียมารยาทแล้วกัน
คือทุกครั้งที่คุณจะปิดลิ้นชักเก็บเงิน ผมเห็นคุณใช้
ห้องดันทุกทีเลย ผมขำมากครับ เมื่อที่คุณก็ใช้ห้องดัน

เพื่อปิดมันเหมือนกัน”

จากนั้นเขาก็ทนไม่ไหวหัวเราะคิกคักออกมา
ฉันทึ่งทำเป็นไม่ตกใจกับคำพูดของเขา แต่ก็ถึงกับ
วางมือวางไม้ไม่ถูกเหมือนกัน (หวังว่าอีตาถูกคำคง
ไม่ทันสังเกตเห็นอาการงอแงของฉันนะ) วันนั้นเอง
ที่ฉันรู้ว่าตัวเองใช้ห้องเดินลั่นชกเงินตอนจะปิดเสมอ
ทำไมต้องฉันถึงได้ยื่นออกมามากกว่ามีอะ ฉันเอามือ
ไปทำอะไรอยู่ถึงได้เอาห้องปิดลั่นชกเนีย หรือว่าจะติด
นิสส์แปลกๆ ไปเสียแล้ว หลังจากได้ฟังสิ่งที่ลูกค้า
คนนั้นพูด ทุกครั้งที่ห้องของฉันไปโดนลั่นชกโดยไม่ตั้งใจ
ฉันจะสะดุ้งโหยงและรีบใช้มือดันเพื่อปิดลั่นชกทันที

ความหวังในการเป็นคิมฮเยซูหรือแอนเนตต์
เบนิง ดับสลายไปในทันที หรือความจริงแล้วฉัน
ดูเหมือนคุณป้านกพิราบในเรื่อง *โดดเดี่ยวผู้น่ารัก*
(*Home Alone*) หรือไม่ก็วูปี โกลด์เบิร์ก ในเรื่อง
วิญญาณ ความรัก ความรู้สึกลึกลับ (*Ghost*) มากกว่ากันนะ
ถึงแม้ฉันจะไม่ได้อยากเหมือนคาราสไตน์ก็ตามเถอะ

เรารุ่นเดียวกัน

อาหารพร้อมรับประทาน อย่างเช่น ข้าวกล่อง ข้าวห่อสาหร่าย และแฮมเบอร์เกอร์ต้องถูกกำจัดทิ้งตามเวลาที่กำหนดคือสี่ครั้งต่อวัน ฉันผู้ทำหน้าที่นี้รู้สึกเสียตายอาหารพวกนี้มาก เพราะต่อให้เลยวันหมดอายุแค่หนึ่งวินาที ก็ยังบาร์โค้ดเพื่อจำหน่ายไม่ได้แล้ว ฉันรู้สึกรำคาญใจกับการกำจัดอาหารที่เลยวันหมดอายุพวกนี้มาก เพราะนอกจากต้องหาถุงพลาสติกมาใส่ซึ่งถือเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่ายแล้ว ยังต้องแยกประเภทขยะให้ดีกว่าอื่นอีกด้วย ในทางกลับกันวันที่มีคนรู้สึกหิวโหยเพราะไม่มีอาหารหมดอายุเหลืออยู่เลยก็เกิดขึ้นบ่อยครั้ง เช่น ฉันคิดว่า “มือเหียงวันนี้

กินข้าวห่อสาหร่ายทรงสามเหลี่ยมได้หุ้สามชั้นที่เหลือ
อยู่ชั้นหนึ่งดีกว่า” และพอเห็นว่ามีลูกค้ายาเดินเตร็ดเตร่
อยู่หน้าข้าวห่อสาหร่ายนั้น ฉันก็จะภาวนาในใจว่า
“อย่าซื้อชั้นนั้นเลยนะ ได้โปรดละ” แต่ถ้าสุดท้ายลูกค้า
หยิบข้าวห่อสาหร่ายชั้นนั้นมาละก็ ฉันจะแนะนำด้วย
ความหวังดี (เหิม) ว่า “สินค้านี้จะหมดอายุในอีกยี่สิบนาที
แล้วนะคะ ลูกค้าโอเคไหมคะ” ถ้าลูกค้าตอบว่า
“ฉันจะกินตอนนี้เลยคะ ไม่เป็นไรหรอก” ฉันก็แทบ
หมดแรงเลย

เมื่อมีอาหารเลยวันหมดอายุและต้องกำจัด
กองรออยู่ตอนเช้างานช่วงเช้า ฉันมักเอ่ยถามคุณลุง
ขับรถส่งของที่มาถึงแต่เช้าตรู่ว่าอยากกินข้าวกล่อง
ที่เพิ่งเลยวันหมดอายุเมื่อไหร่ไหม คุณลุงตอบตกลง เขา
เล่าว่าปกติต้องออกมาส่งของแต่เช้ามีดเลยไม่มีเวลา
หาอะไรกิน ถ้าจะจอดรอแล้วไปกินข้าวก็คงไม่เหมาะ
(ถ้าทำให้ใครบางคนอึดท้องได้ ต่อให้เป็นอาหารร้าน
สะดวกซื้อ ฉันคิดว่าสิ่งที่ทำอยู่ก็โอเคนะ)

คุณลุงขับรถส่งมาก็อลลิ⁷เป็นหนึ่งในบรรดาคนที่
ดีใจเมื่อเห็นข้าวกล่องของฉันเช่นเดียวกัน แม้เขาจะรู้

---

⁷ เหล้าพื้นเมืองเกาหลี หมักจากข้าว มีสีขาว รสเผ็ดเล็กน้อย

ว่าเป็นของที่ขายไม่ได้แล้ว แต่ก็ยังแสดงความขอบคุณเสมอ ฉันเองก็รู้สึกขอบคุณเขาเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม คุณลุงไม่เคยเป็นฝ่ายเอ่ยปากถามก่อนเลยว่า “มีข้าวกล่องไหม” ฉันเองก็กลัวเป็นการเสียมารยาท จึงถามอย่างระมัดระวังก่อนเสมอว่า “ไม่ทราบว่าจะอยากกินข้าวกล่องนี้ไหมคะ” วันนี้ฉันยังคงให้ข้าวกล่องคุณลุงเหมือนเช่นเคย เขาหยิบรามยี่อกรสขุปเนื้อมาจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ท่าทางจะซื้อไปกินด้วยกัน

“หา ราคาตั้งพันวอนเลยหรอครับ สมัยมัธยมยังแค่สามร้อยวอนเท่านั้นเอง” “เอ๋ ตอนฉันอยู่มัธยมก็ราคาสามร้อยวอนเหมือนกันละ ลุงเกิดปีอะไรหรอคะ” คุณลุงคนขับรถมีผมค่อนข้างบาง ฉันจึงคิดว่าเขาน่าจะมีอายุพอสมควร ถึงแม้จะไม่แก่ขนาดเป็นพี่ของแม่ฉันได้ก็เถอะ

ทันใดนั้นเองความรู้สึกไม่สบายใจก็เอ่อล้นขึ้นมา *อย่าบอกนะว่า...อย่าบอกนะ* ต่างคนต่างมีอาการกระอักกระอ่วนต่อกัน ที่แท้เขาก็รู้เช่นเดียวกันนี่เอง ขณะที่ฉันคิดไปเองว่าตาลุงหัวล้านคนนี้น่าจะอายุมากกว่า

เขาก็คงคิดเหมือนกันว่าบ้าอ้วนคนนี้น่าจะมีอายุเป็น
พี่สาวตัวเองได้แน่ๆ เราทั้งคู่คงคิดคล้ายๆ กัน เมื่อ
ความจริงต่างไปจากที่คาดไว้ ฉันเองจึงพูดอะไรไม่ออก
แววตาของเพื่อนหัวล้านก็ดูสิ้นไหวและมีท่าทางก่อกวน
ยิ่งขึ้น

“ควรวก่อนคุณเล่าว่าลูกชอบเข้ามหาวิทยาลัย
ผมเลยคิดว่าน่าจะเป็นพี่ผมพอสมควรนะคะ คุณคง
แต่งงานเร็ว”

เขารวบรวมความกล้าเอ่ยคำแก้ตัวออกมา

“ใช่ค่ะ ตอนแรกคิดไว้ว่าถ้าแต่งงานเร็ว สามี
คงให้ฉันเลิกทำงานเลยเรียบร้อย แต่ปรากฏว่าหลังจากนั้น
ก็ยังไม่เคยได้พักสักวันเลยค่ะ”

ฉันตั้งใจพูดให้เข้าใจ แต่เพื่อนหัวล้านกลับไม่เข้าใจ
ฉันพูดอะไรผิดหรือเขากำลังคิดอะไรแปลกๆ อยู่
หรือเปล่าล่ะ จู่ๆ ฉันก็กลายเป็นผู้หญิงที่โศกเศร้า
และโอดครวญกับชะตาชีวิตของตัวเองไปแล้วเหมือน
ฉันควรอธิบายว่าเป็นแค่เรื่องล้อเล่น แต่ทำไมวันนี้
ถึงได้หมดเรี่ยวหมดแรงแบบนี้นะ

เพื่อนหัวล้านกินข้าวกล่องและบะหมี่ถ้วย
ที่เคาน์เตอร์สำหรับกินอาหารเสร็จไม่ถึง 10 นาที
เพียงพอที่จะทำให้อาหารไม่ย่อย ฉันเองก็อยากบอก
เขาว่าให้กินช้าๆ และเอาน้ำให้ดื่ม สักหน่อยอยู่หรงก
แต่ต้องอดทนไว้ด้วยกลัวเขาจะหาว่าบ้าอ้วนคนนี้อบ
มีใจให้

เพื่อนหัวล้านเอ่ยลาหลังจากบอกว่ากินอาหาร
เรียบร้อยแล้ว เขาออกจากร้านไปไม่นานก็กลับเข้ามา
อีกครั้ง

“สามีของคุณดื่มมักก็อลลีไหมครับ ผมได้
ข้าวกล่องจากคุณหลายครั้งแล้ว ช่วยรับสิ่งนี้ไว้แทนคำ
ขอบคุณนะครับ...” เขาพูดพลางยื่นมักก็อลลีสองขวดให้

“ดื่มได้ค่ะ เขาดื่มตลอดทั้งปี วันละสองสามขวด
เลย” ฉันตอบ และทันใดนั้นก็สัมผัสได้ถึงความเห็นใจ
จากสายตาของเขา ฉันรู้สึกตัวทันทีว่าพูดสิ่งที่ชวน
เข้าใจผิดออกไปอีกแล้ว วันนั้นเล่นมุกอะไรก็ไม่ขำเลยจริงๆ

“จริงอยู่ที่สามีของฉันดื่มทุกวัน แต่ก็เพื่อใ
กระปรี้กระเปร่าเท่านั้น สามีของฉันบอกว่ามักก็อลลี
อร่อยกว่าน้ำเปล่าเสียอีก” ฉันตั้งใจจะพูดแบบนี้

แต่มีลูกค้าเข้ามาพอดี เพื่อนหัวล้านเลยออกไปเสียก่อน
เขาคงไม่เข้าใจผิดหรอกใช่ไหมว่าฉันเป็นผู้หญิงโหดร้าย
ที่มีสามีขี้เมาตี้มักก็อวลลิ้นทุกวัน มีหน้าซำยังใช้เมีย
ให้ทำงานพิเศษอีก แม้บางครั้งฉันจะจินตนาการว่า
ตัวเองเป็นนางเอกผู้อาภัพรักก็เถอะ แต่ภาพที่ฉันคิด
ควรเหมือนชงฮเยกโย จากเรื่อง รักนี้ชั่วฉณันตร์ (*Autumn
in My Heart*) หรือไม่กี่ฮาจิรอน จากเรื่อง รักสุดหัวใจ
ฝากไว้ที่บาหลี่ (*Something Happened in Bali*)
มากกว่าเป็นผู้หญิงอ้วนในร้านสะดวกซื้อแบบนี้

เช้าวันต่อมาเพื่อนหัวล้านมาที่ร้านอีกครั้ง
คราวนี้ถึงเขาไม่ถามก็ต้องบอกให้ได้ว่าฉันมี
ความสุขดี และที่อ้วนแบบนี้เพราะว่ากินขนมปัง
ไม่ใช่ตัวบวมเพราะความอยากลำบาก คงจะไม่ทำให้ดู
ประหลาดมากขึ้นไปอีกหรอกใช่ไหมนะ แต่ฉันเอง
ก็ไม่ควรถามเช่นกันใช่ไหมว่าแล้วนายไปทำอะไรมา
ทำไมผมถึงได้หายไปหมดหัวแบบนั้น ต้องเสียมารยาท
มากแน่ๆ ทันใดนั้นเองฉันก็นึกถึงเรื่องขายหน้าเมื่อ
นานมาแล้วขึ้นได้

เรื่องขายหน้าที่ว่าก็คือมีอยู่วันหนึ่งฉันตั้งใจจะไปซื้อโซโบโร빙^๑ แต่ทันทีที่เปิดประตูร้านขนมปังเข้าไปก็เจอกับลุงเจ้าของร้านที่หน้าตาเหมือนโซโบโร빙 ไม่มีผิด (เขามีแผลเป็นที่ใบหน้าที่น่าจะเกิดจากใช้ทรพิษ) ฉันพยายามเตือนตัวเองไม่ให้เผลอเรียกเขาว่าโซโบโร แต่อาจเพราะประหม่าเกินไป ฉันจึงหลุดปากเรียกเขาว่า “ลุงโซโบโร ขอโซโบโร빙หน่อยค่ะ” พอนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมา ฉันก็กลัวตัวเองจะเผลอปากพล่อยตอนหักท่ายเขาไปว่า “ยินดีต้อนรับนะ เพื่อนหัวล้าน”

อีกอย่างฉันคิดว่าฉันกับเพื่อนคนนี้มีอารมณ์ฉันไม่ตรงกันเท่าไร อย่าพูดอะไรเลยดีกว่าเพราะเป็นเพียงความสัมพันธ์ทางธุรกิจ ฉันจะตั้งใจทำงานด้วยการยิงบาร์โค้ดให้ก็พอและทำเหมือนว่าเราสองคนไม่เคยรู้อายุของกันและกันมาก่อน

อ้อ แต่ฉันจะยังคงถามอย่างสุภาพเช่นเคยนะว่า “มีข้าวกล่องนะคะ คุณอยากกินไหม”

---

^๑ Soboro Bread หรือขนมปังเกาหีสี หน้าตาจะไม่ตะป่ำคล้ายเมลลอนปังของญี่ปุ่น

다정함은 덤이에요

ร้านสะดวกซื้อของอาจุมมายินดีต้อนรับ

เขียน Bon Bois

ภาพประกอบ Gomatsu

แปล ชูลีวรรณ ไหลเจริญ

บรรณาธิการต้นฉบับ จิรภิญญา เจษฎาภิรัช

พิมพ์ครั้งที่ 1: ตุลาคม 2567

ราคา 325 บาท

Original Title: 다정함은 덤이에요

Kindness is a Bonus

Copyright©JASANGHANSIGAN

All Rights Reserved. This book is protected by copyright law, so unauthorized reproduction and copying are prohibited. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatever without written permission from the copyright holder and JASANGHANSIGAN. Incorrectly produced books will be exchanged at the bookstore where customers purchased them.

Thai translation copyright©2024 by Nanmeebooks Co., Ltd.

Thai Language translation rights arranged with JASANGHANSIGAN through EYA (Eric Yang Agency).

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2567: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
บงบัว.

ร้านสะดวกซื้อของอาจุมมายินดีต้อนรับ.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2567.

328 หน้า.

1. ความเรียงภาพล. I. ชูลีวรรณ ไหลเจริญ, ผู้แปล. II. โกมัตสึ, ผู้วาดภาพประกอบ.

III. ชื่อเรื่อง.

895.73

ISBN 978-616-04-6932-1

เพลทและพิมพ์ที่ พงษ์วารินการพิมพ์ โทร 0-2399-4525-31

Bloom

จัดพิมพ์โดย บลูม พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

www.facebook.com/bloomread

f @ X ๗ Bloomread

ငါ့အယုံကြည်ချက်